

**QUEER
FANZINE**

DECEMBER 1998

NUMMER 24

KOST 2,25

QUEER FANZINE

P A T S R E D A C T I O N E E L

DE PATS IS EEN ONAFHANKELIJK FANZINE VOOR POTTEN, FLIKKERS EN ANDERE QUEERS. HET VERSCHIJNT IEDER KWARTAAL EN WEL IN MAART, JUNI, SEPTEMBER EN DECEMBER. PRIJS PER NUMMER IS f 2,25. WIL JE EEN ABO? MAAK DAN 9,00 GULDEN (OF MEER) OVER OP GIRO 737473 T.N.V. PATS IN UTRECHT EN JE KRIJGT DAN TOT EN MET DECEMBER 1999 DE PATS TOEGESTUURD. DE PATS IS OOK IN DE LOSSE VERKOOP VERKRIJGBAAR BIJ ONDER ANDERE:

SAVANNAH BAY - TELINGSTRAAT 13, UTRECHT

VROLIJK - PALEISSTRAAT 135, AMSTERDAM

HET FORT VAN SIAKO - JODENBREESTRAAT 24, AMSTERDAM

ACU - VOORSTRAAT 71, UTRECHT

SCHISM - GANZENMARKT 26, UTRECHT

DE ROOIE RAT - OUDEGRACHT 65, UTRECHT

ROSA - (dinsdag) FOLKINGEDWARSSTRAAT 16 A (VredesInfoCentrum), GRO-NINGEN

(woensdag) op de VISMART met kraam, GRONINGEN

ASSATA - 2e WALSTRAAT 21, NIJMEGEN

BOEKENNEL - GROTE BERG 11, EINDHOVEN

DE REL - HERTOOGSTRAAT 2, EINDHOVEN (1e zaterdag v.d. maand)

DE RODE HOND - BUITENOM 215 A, DEN HAAG

GALERIE SLAPHANGER - ROSENER MANZSTRAAT 67, ROTTERDAM

EURODUSNIE - BOERHAAVELAAN 345, LEIDEN

VERKOOP IN BELGIË

B.A.D. - Postbus 27, 9000 Gent 1

Via Patriek of Marleen (Antwerpen) 03-226.4802 en bij:

TEGENSTROOM - PARKSTRAAT 14, LEUVEN (wo.do.vr. van 15-19 uur)

TABULA R@SA INFOSHOP, TOLHUISLAAN 60, GENT (wo. en za. - 14-18 uur)

N I E U W P A T S A D R E S

EEN REACTIE, INGEZONDEN STUK OF WIL JE IETS ANDERS KWIJLT?

WE ZIEN HET GRAAG TEGEMOET! STUUR ZE OP NAAR:

PATS, ADELAARSTRAAT 2 B, 3514 CD UTRECHT

De foto's op de middenpagina van de vorige Pats zijn ook gemaakt door Pim. Sorry Pim

DO IT YOUR WAY
DO IT SAFE

ROZE FILM

Van 3 tot en met 8 november worden in Amsterdam voor de derde keer de Roze Filmdagen plaats in Filmhuis Cavia en in Cinema De Balie. De Roze filmdagen is een initiatief vanuit filmhuis Cavia te Amsterdam. Tijdens de Roze Filmdagen werden om en nabij 35 films en documentaires vertoond waaronder lange en korte films op zowel video als film. Uit het programma boekje was te lezen dat de organisatie uitging van een voor-elk-wat-wils principe 'of je nu een long haired lesbian of queerpunk bent, tranny of buttbuddy, je vindt altijd wel iets van je gading'. Gezien het programma zoals dat te zien was is men in deze opzet geslaagd. Pats hield naar aanleiding van de derde editie van de Roze Filmdagen een interview met de twee organisatoren, Marjolein Veldkamp en David Tichelaar. Over de Roze filmdagen en over de Roze film zelf.

DE ROZE FILMDAGEN

Hoe zijn de Roze Filmdagen verlopen? **David** - Het heeft goed gelopen, qua bezoekers waren er gemiddeld 35 personen per voorstelling (zo'n 800 totaal), zeker gezien als je bedenkt dat we een zeer beperkt budget hadden en er weinig reclame is gemaakt. Van de drie keer dat we de Roze Filmdagen organiseerden was deze keer het drukst bezocht, tenminste in de Cavia.

alles wird gut / everything
will be fine

Angelina Maccarone, D, 1997, 90 min.

Als Nabou gedumpt wordt door haar vriendin Katja, kan ze haar niet zomaar opgeven. Terwijl ze veelvuldig

rondhangt bij Katja's huis in de hoop haar terug te winnen, komt ze toevallig terecht bij de onderbuurvrouw die een schoonmaakster nodig heeft. Nabou meldt zich aan zodat ze dicht in de buurt van Katja kan blijven, maar haar aandacht begint zich hoe langer hoe meer te richten op haar bazin Kim, een succesvolle reclamemaakster, die ook zo haar eigen liefdesstrubbelingen heeft. Dit is een klassieke romantische komedie waarin beide Afro-Duitse vrouwen zo hun eigen humoristische manieren hebben om met olledaags racisme om te gaan.

afrikaanse avond:

dakan

Mohamed Camara, Guinee, 1997, 87 min.

Dakan begint met de meest openlijke homo-scene van de Afrikaanse cinema. Deze keer niet de bekende vage silhouetten in een abstract landschap, maar Sori en Manga in een voor Guinee verboden omhelzing. Hun coming-out maakt hen echter 'onzichtbaar' voor de Guineese samenleving; homoseksualiteit bestaat immers niet in Afrika. Hun romance staat onder druk van de verwachtingen van ouders, de plicht om te trouwen en het produceren van nageslacht. Dakan is daarmee een eigentijdse interpretatie van het aloude Romeo en Juliet conflict tussen liefde en sociale conventie.

Lag dat aan het programma?

Marjolein - Ik denk het wel. De eerste twee keren was er niet veel voor vrouwen, hoewel we ook nu niet de 50% haalden (helpt lesbische films). Er is gewoon niet genoeg aanbod van goede lesbische films, zeker niet van lange speelfilms. Vandaar ook dat we in het programma veel buitenlandse lesbische TV programma's hadden.

Veel van het programma was te zien op video. Willen de bezoeker/sters niet liever 'echte film'?

Marjolein - Nee dat maakt geen moer uit. Het is de manier om aan films te komen. Je kunt zo voor minder kosten een interessanter programma samenstellen

Wat is een lesbische of homo film voor jou?

Marjolein - Voor mij een film waarin het hoofd karakter homo of lesbisch is, in ieder geval geen bijrolletje heeft, en haar of zijn seksualiteit hierbij ter sprake komt.

Is er genoeg aanbod van homo-lesbische films om ieder jaar een festival te kunnen samenstellen?

David - Ja, zeker als je niet altijd de nieuwste films hoeft te zien. In Nederland vond in 1991 het laatste homo lesbisch filmfestival plaats. De Roze filmdagen zijn nu voor de derde achtereenvolgende maal gehouden. Dat betekent dat we uit een grotere voorraad kunnen putten omdat er een aantal jaren slecht incentideel homo lesbische films te zien waren. Met de keuze van films zijn we wel kritisch. Als je bijvoorbeeld kijkt naar andere festivals zoals Londen of Hamburg, die vertonen alles, soms te erg voor woorden.

Geef eens een voorbeeld.

David - Er was een lesbische film bij 'a Piece of Cake' die vonden we allebei verschrikkelijk

woubi chéri

Philip Brooks & Laurent Bocahut, Ivoorkust/France, 1998, 70 min.

Treedt binnen in de wereld van de Woubi's van Ivoorkust, West Afrika. Barbara, de energieke diva-voorzitter van de lokale Association Transvestis, laat je in deze docu zien dat de Afrikaanse homo alles behalve achter het behang leeft. Je moet eerst wel even studeren op de taal die de Woubi's (mannen die alleen van mannen houden) spreken over bijvoorbeeld de Yossi (de man die wel kinderen en een familie wil, maar ook met mannen slaapt), de Toussous Baqueris (de vrouwen die alleen van vrouwen houden) en de rol van de Woubi als Le Troisième Bureau...

bent

Sean Matthias, GB, 1997, 90 min.

Deze Channel Four verfilming van het succesvolle toneelstuk van Martin Sherman begint met de orgastische decadente feesten van Max en Rudi in het vooroorlogse Berlijn. Een razia van de fascisten in 'De nacht van de lange messen' maakt echter op brute wijze een eind aan hun vrijheid. Ze vluchten naar de bossen in het grensgebied, waar ze na twee lange nachten opgepakt worden en gedeporteerd. Rudi overleeft de treinreis niet. Max ontmoet Horst, die is gebrandmerkt met de Roze Driehoek, en samen proberen ze de onderdrukking en psychologische kamperreure te weerstaan.

Marjolein - 'Some Prefer Cake' bedoelt je, die was heel erg ja. Op zich wel goed gemaakt, maar vreselijk Amerikaans, een hysterische relatie toestand alla San Francisco. Dat ga je dan niet programmeren. Die Amerikaanse shit dat ken je nu wel, dat hoeft je dan niet meer te zien. Dan kies ik veel liever voor een Afrikaanse film ('Woubi Cheri' van Philip Brooks & Laurent Bocahut Ivoorkust/Frankrijk en 'Dakan' van Mohamed Camara uit Guinee). Dan kun je zien hoe het er daar aan toe gaat.

GLOSSY OF SLEAZY

Kun je iets zeggen over de ontwikkeling op het gebied van homo-lesbische films en filmfestivals?

Je ziet dat de grote festivals zich een keuze lijken te maken in de programmering waarbij ze films indelen in de commerciële glossy homo-lesbische film en in de underground obscuurdere homo-lesbische film. In die zin gaan de filmfestivals van elkaar verschillen. Zo is Los Angeles (Hollywood) er steeds meer voor de eerste en New York voor de tweede categorie. Londen blijft daarbij een uitzondering. Daar draaien ze echt alles! Misschien ook wel omdat ze toch altijd vol zitten qua bezoekers/sters. Al weken van te voren is het uitverkocht.

Waarom is dat hier niet zo?

David - Geen filmcultuur in Nederland is een reden, maar dat geldt bijvoorbeeld niet bij festivals in Rotterdam of het IDFA (documentaire festival) in Amsterdam. Dat is trendy. Je gaat er naar toe voor de 'festivalsfeer'. Zien en gezien worden. Het is een soort van combinatie van hype en reclame.

Marjolein - Ik denk dat het met Nederlanders met alles is, als het geen trend

is gaan ze er niet heen, is het wel een trend dan stort men zich er massaal op. Of het nou binnen iemands interesse ligt of niet. Als het geen trend is dan kun je nog zo goed je best doen en iets goeds bieden, dan lukt het niet.

BABY FAG

David - Zo probeerde men ook films te hype. 'Like It Is' (homo-film) werd door Cinemien verkocht onder de slogan 'als je 'Beautiful Thing' goed vond moet je zeker 'Like It Is' gaan zien'. Zo van deze is nog beter. En dat terwijl 'Like It Is' een mislukte film is. Toch gaat men er dan heen.

Marjolein - Het is weer zo'n Coming Out verhaal met een baby-fag in de hoofdrol. De hoofdrolspeler (kickboxer) heeft als homo een 'handicap' in deze maatschappij. En het ligt er maar aan of je hier over heen stapt of niet. En in dit geval heeft hij een hele grote 'handicap' want het is echt geen lolletje om homo te zijn in het milieu van kickboxers in Blackpool (Badplaats in aan de Engelse kust). Om daar dan in de film nooit aan te refereren is vreemd wat mij betreft. Als je dit vergelijkt met de (lesbische) film 'Go Fish' zie je dat deze van binnen uit is gemaakt. Vanuit een sien die niet herkent wordt door een heteropubliek. Het is niet zo'n film die zich presenteert aan een hetero-publiek. Ik denk dat daar vaak wel rekening mee wordt gehouden. Dat dat een soort spanning geeft in een verhaal. Dit in plaats van bijvoorbeeld een paar homo's die elkaar bij wijze van spreken als konijnen bespringen. Dat is te blasé. Het is niet onschuldig meer. Heel vaak zie je dan ook bij homo films dat het zich in een 'onschuld fase beweegt' Coming Out verhaaltjes.

PEGELS

David - Om een film te kunnen maken is veel geld nodig en films met een duidelijk homo-lesbisch thema, daar krijg je nu geen subsidies meer voor in tegenstelling tot 10 - 15 jaar geleden. Een homo-lesbische film die ook (of juist) hetero's aanspreekt heeft meer commerciële potentie. Zo ligt er bijvoorbeeld al 4 jaar een subsidie aanvraag bij het Nederlandse filmfonds om het boek van Stefan Sanders 'De woede van M' - te verfilmen. Dat komt maar niet van de grond. Het thema Aids is te negatief, geen happy end. Men wil alleen maar geld investeren in een film als er mee te verdienen valt.

Marjolein - Ook voor het festival was het niet gemakkelijk om subsidie te krijgen. Er is sprake van een soort van tweedeling. Voor een homo-lesbisch filmfestival krijg je juist weer niets van reguliere filmfondsen want het is een homo-lesbisch festival, te doelgroepgerig, niet cultureel genoeg of zo iets. En bij de meer homo-lesbisch gerichte subsidie gevers krijg je wel geld los voor meer probleem gerichte zaken, gespreksgroepen of weet ik wat allemaal, maar is een festival weer te veel cultuur gericht. Je valt overal zo een beetje tussen.

Bij het filmfestival in San Francisco viel me op dat er zoveel 'vette' sponsors waren. Hoe is dat voor de Roze filmdagen?

Marjolein - Sponsors die zelf niet homo-lesbisch zijn, no way! En sponsors die zelf wel homo-lesbisch zijn willen gelijk een vinger in de pap. Als ik iets voorleg aan Mr B ofzo dan moet het al in zijn straatje (winkeltje) passen. Wel kregen we geld van Mama Cash, Hivos, het Aidsfonds en de Trut.

POLITICS

'De westerse homo-lesbische film is in het algemeen minder politiek-emancipatorisch geworden en is daarmee een afspiegeling van de trend (daar is ie weer) dat de emancipatie van de lesbo's en homo's voltooid is'. Hoe zien jullie dat?

David - Wat is politiek in de film? Dat vind ik een van de moeilijkste dingen om over te discussiëren. Ik denk dat iedere generatie zijn eigen weg moet vinden hoe zij dingen wil vertellen in de film. Het hangt van de kwaliteit van het verhaal af of het interessant is.

Marjolein - Binnen de 'nieuwe' homo-lesbische films van de jongere generatie filmmakers/sters is er geen homo-lesbische levensstijl aanwezig in de film. Er zijn een of meerdere karakters homo/lesbisch maar het is niet het onderwerp van de film. Is ook o.k. Veel beter als het ooit is geweest. Misschien is deze levensstijl ook wel aan het verdwijnen.

Is het dan niet zo dat straks de homo/lesbische film zich nog alleen maar onderscheid van de hetero films dat er niet een man en vrouw maar man/man of vrouw/vrouw relatie in voorkomt?

Marjolein - Dat zou nog leuk zijn. Maar dat gebeurt dus niet. Het is of problematisch of het gaat over Coming Out. Maar je zal niet echt een film zien waarbij het liefdes verhaal tussen twee mensen wordt gevolgd zonder dat het problematisch wordt, problematisch door het homo/lesbische karakter ervan bedoel ik dan.

En hoe is het met homo's/lesbo's in de hetero film?

David - Als je in de Verenigde Staten naar komedies kijkt zie je dat homo's en lesbo's hierin compleet geaccepteerd zijn.

alles moet weg / everything must go

Jan Verheyen, België, 1996, 106 min.

"Alles Moet Weg" wordt wel beschreven als de Vlaamse Trainspotting. Een roadmovie over twee figuren aan de zelfkant van de maatschappij. Tony, een gesjeesde rechtenstudent ontmoet in zijn nieuwe 'baan' als verkoper van lucht, Polleke, iemand die van het rechte pad is geraakt door een ontrouwe vriendin. Tensamen besluiten ze een beetje lol in het leven te trappen. Iets wat natuurlijk nooit goed kan aflopen. Het goede aan "Alles Moet Weg" is de geslaagde verfilming van het nogal anecdotische boek van Tom Lanoye. De homoseksualiteit van Tony wordt weliswaar heel subtiel gebracht, maar acteur Stany Crets weet in zijn spel duidelijk te maken dat wat Tony van Polleke wil niet alleen vriendschap is. De dynamische en snelle manier waarop het verhaal wordt verteld, doet de kijker geen enkel moment aan het saaie België denken. En de Engelse ondertiteling zorgt ervoor dat ook het Vlaamse dialect begrijpelijk wordt.

mannenpornonacht:

a star is porn

Todd Austin, GB, 1997, 51 min.

Hilarische registratie van wat er achter de schermen gebeurt bij de opnames van een Britse homo-porno. Op chronologische wijze wordt getoond hoe de audities verlopen, hoe de regisseur/auteur seksscenes naar de acteurs toe tracht te schrijven en de moeilijkheden tijdens de opnames worden verholpen. En wat het spelen van Twister nu precies voor effect heeft, moet je met eigen ogen maar zien.

+ butt buddies

Amory Peart, GB, 1996, 90 min.

Vanuit onze jaarlijkse traditie in het vertonen van 'exotisch' materiaal, is dit jaar de keuze gevallen op Butt Buddies, naar aanleiding van de documentaire A Star is Porn. De vraag van de avond zal zijn of het zien van deze porno andere gevoelens zal opwekken nadat we de acteurs hebben leren kennen in de voorgaande film. Gelukkig is het wel een Britse porno, dus zal er aan enige humor geen gebrek zijn.

Maar homo's 'zijn toch om te lachen'?

David - Dat is ook het dubbele. Zo kun je toch ook op een PC achtige manier om homo's lachen.

Marjolein - Maar het gaat daarbij nooit over seks maar over mannenrollen. Dat wordt het lachwekkende. Een man in een jurk, dat was bij Snip en Snap ook al zo.

SEX VERSUS TALK

Is er een verschil in homo- en lesbische films?

David - Dat zit hem denk ik in de algemene verschillen die je tussen mannen en vrouwen hebt, zonder daarbij in de cliché's te willen vallen. Dat kan Marjolein misschien beter zeggen.

Marjolein - David heeft geen één lesbische film op het festival uitgekeken. (ze lacht) Welke vrouwenfilm heb jij gezien? Heb je 'The Water Melon Woman' gezien? **D** - Ja die vond ik leuk **M** - En 'Go Fish' **D** - Ja, maar die vond ik heel vervelend, van die praatfilms daar kan ik af en toe niet tegen, maar dat heb ik met heterofilms ook, bla bla bla, ik houdt meer van stille films, typisch mannelijk - **M** - Heel subtiel moet alles. Zoals bij de homofilm 'Alles Moet Weg', waar de hoofdpersoon eigenlijk nog in de kast zit. **D** - Ik weet niet of het waar is, maar gaat het bij de lesbische film niet eerder om de liefde en bij de homo film eerder om de seks? **M** - Nee, bij homofilms is het ook altijd een ontzettende romantisch gedoe alleen zit er dan weinig achter. Zo'n *feel good movie* volgens de beproefde homoformule. In het geval van de lesbische film 'Alles Wird Gut' is er gekozen voor deze homoformule, heel snel, vlot, een komedie. Voor mij had dat niet gehoeven. En om het toch wat serieuzer te maken doet men er nog wat bij van alledaags racisme, dan heeft het nog wat cachet. Iets meer

politieker verantwoord ofzo. Een soort van toegift. Aan de andere kant is het ook raar als je een film maakt over twee zwarte vrouwen en het ging er dan helemaal nooit over. Ik denk dat je steeds meer films volgens de *feel good* homo formule ziet. Niks wordt echt moeilijk.

D.I.Y.

Als je zelf een homo-lesbische film zou willen maken, welke zou je dan willen maken?

David - Voor mij ligt er wel een uitdaging om een film te maken met een homo/lesbische historisch thema zoals bijvoorbeeld 'Before Stonewall' of zoals dit jaar in ons programma de film 'Bent'. Omdat ik denk dat het belangrijk is om de geschiedenis door te geven, zeker aan de volgende jonge generaties homo's en lesbo's. Bijvoorbeeld een film in Nederland over de 'Paarse September' of het wegslaan van homo's en lesbo's tijdens de 4 mei dodenherdenking op de Dam.

Hoe staat het trouwens met de homo lesbische film in Nederland?

David - Wat dat betreft is Nederland een ontwikkelingsland. Hoewel op TV zie je wel eens wat documentaire achtige dingen. Het filmfestival heeft ook wel ten doel om mensen enthousiast te maken om zelf een film te maken. De Nederlandse film als zodanig kiest niet voor een homo of lesbo personage in de hoofdrol. Bang dat ze de laatste 20.000 bezoekers/sters ook nog wegsjagen en 'slechts' een paar duizend homo's/lesbo's komen kijken.

Marjolein - Het is ook een beetje schijterig vanuit de lesbo homo sien zelf. Het past weer zo goed in het Nederlands sfeertje. Zo van doe maar gewoon dan doe je al gek genoeg. Je gaat het niet benadrukken, je homo lesbo zijn, en door het maken of zien

transgender f- to-m:

you don't know dick

Candace Schermerhorn & Bestor Cram, USA, 1997, 75 min.

In deze documentaire vertellen zes transseksuele mannen over hun veranderingsproces van vrouw naar man of lach niet helemaal. Michael, een kunstenaar wiens dochter het contact verbrak omdat hij niet als haar moeder naar haar bruiloft wilde komen. Ted, een voormalig theologie student besloot transseksueel te worden omdat religie niet hielp zichzelf als vrouw te accepteren. Stephen, een politievrouw uit San Francisco die politiemans werd. De schrijver Max, bekend van Monika Trout's film. James, uitgever van de Internationale FTM Nieuwsbrief, en bodybuilder/fotograaf Loren, auteur van "Body Alchemy".

+ linda/les & annie

Annie Sprinkle, USA, 1989, 32 min.

Post-porno-moderne performance kunstenaar Annie Sprinkle probeert de nieuwe maagdelijke penis uit van Les, waarbij de emoties hoog oplopen.

trappings of transhood

Elise Hurwitz & Christopher Lee, USA, 1997, 27 min.

Zwarte en Aziatische transseksuele mannen over gendermanipulatie en sex.

van een homo film doe je dat wel.

Zijn de Roze Filmdagen dan niet voor een minderheid binnen de minderheid, gezien de weinige homo's en lesbo's die zich wel interesseren voor de Roze filmdagen.

Marjolein - Het lijkt inderdaad wat op een minderhedenbeleid binnen de homobeweging. Zo draait het COC Amsterdam ook op vrouwen en allochtonen. De rest wordt wel bediend. Dat zie je ook bij films. Voor mannenporno hoef je niet eens naar een speciale homo-videotheek, heb je geld genoeg koop je wat uit is op video bij (homo/lesbische boekhandel) Vrolijk en al die andere romantische shit kun je ook wel zien bij Rialto of Desmet, dus wat je over houdt is een programma voor bepaalde minderheidsgroepen binnen de sien.

+ alley of the tranny boys

Christopher Lee & J. Zapata, USA, 1990, 60 min.

Dit soort home-video porno zul je niet snel tegenkomen bij de "erotica" afdeling van de videotheek op de hoek. Megadildo's en fist-fucking en Leslie van Tribe 8 (zie morgen "She's real, worse than queer" 20.00u.)

Tot slot, wat is jullie favoriete homo/lesbische film op het festival en of all times?

David - Wat de Roze Filmdagen betreft, 'A star is porn' vond ik erg leuk en het transgender filmprogramma vond ik heel geslaagd. 'My Beautiful Thing' is voor mij toch wel de beste homo film, al zou ik hem weer eens moeten zien.

Marjolein - 'Alles wird Gut', dat was totaal anders dan ik verwachtte van een Duitse pottenfilm (in positieve zin) en '2 by 4' vond ik heel erg mooi. Beste lesbo film is voor mij blijft 'Go Fish'.

Bedankt.

Oscar.

Bij dit interview vindt je een kort overzicht van de films die tijdens de Roze Filmdagen draaiden en genoemd zijn in voorgaand stuk.

2 by 4

Jimmy Smallhorne, USA, 1997, 90 min.

2 by 4 is een indrukwekkende speelfilm met een explosief thema. Johnny, een Ierse bouwvakker in New York, heeft een vriendin en geniet van het leven, maar krijgt last van nachtmerrieachtige hallucinaties. Hij voelt zich steeds meer aangetrokken tot mannen en probeert dit te verdringen door middel van alcohol en drugs. De ontmoeting met een dakloze jongen lijkt een rustpunt, maar de ontdekking van geheimen rond zijn oom leidt tot een nieuwe crisis. 2 by 4 laat een beeld van New York zien zoals dit maar zelden gebeurt, de sterke invloed van Ierse/Amerikaanse tradities, taboes en vooroordelen maken de film tot een van de hoogtepunten van de Roze Filmdagen. Waarschuwing: het Ierse accent kan voor sommigen moeilijk te verstaan zijn.

AMERICA TODAY

MOORD

De laffe moord op de 21 jarige Amerikaanse student Matthew Shepard in oktober dit jaar heeft een storm van protest teweeggebracht in de Verenigde Staten. Matthew Shepard ('openly gay') werd die fatale woensdagnacht in 'the cowboy college town of Laramie' in Wyoming door twee mannen uit de 'Fire Side Inn' bar meegenomen, gekidnapt, berooft, vastgebonden aan een hek in elkaar geslagen en in brand gestoken. Nadat hij was gevonden heeft hij nog vier dagen op de intensive-care gelegen voordat zijn hart het begaf. Een gruwelijke moord ingegeven door homo-haat. Walt Bouden, een vriend van Matthew heeft diens lichaam gezien, hangend aan een hekwerk; *'They laid him out there like a trophy, like an animal. They were leaving us a message....'*

HOW LOW CAN YOU GO?

Russel Henderson 21 jaar en Aaron McKinsey 22 jaar oud. Zij gaven zich die woensdagnacht in de 'Fire Side' bar uit als homo's, raakten met Matthew aan de praat en haalden hem over met hun mee te gaan. Ze reden een paar kilometer uit Laramie. Eenmaal buiten de stad bonden zij Matthew met gespreide armen en benen aan een houten hek. Zij stalen zijn creditcards, beurs en schoenen, martelden Matthew en sloegen zijn schedel in met een 357 Magnum pistool en staken hem in brand. Hij werd daarna

door enkele fietsers gevonden die eerst nog dachten een vogelverschrikker te zien voordat ze zagen dat het hier een mens van vlees en bloed betrof die aan het hek hing. De temperatuur was rond het vriespunt en Matthew werd in coma naar het ziekenhuis vervoerd. De politie zei eerst dat het hier een roofoverval betrof, maar groepen voor homorechten wezen erop dat Matthew zwaar mishandeld was. Nog voordat Matthew overleed aan zijn verwondingen had de politie Henderson en McKinney al in staat van beschuldiging gesteld. De vriendinnen van de daders zijn beschuldigd van mede-plichtigheid. Zij verschaften de twee jongens een vals alibi en verstopten diens bebloede kleren.

HATE-CRIME

Het studentenstadje Laramie telt 26.000 inwoners en staat bekend als een tolerante oase in een verder rechts-conservatieve omgeving. Maar de schok kwam niet alleen hard aan in Laramie zelf. In de hele vs. waren mensen geschokt door het gewelddadige karakter van deze 'hate-crime'. Zozeer zelfs dat ook President Clinton aandacht gaf aan deze zaak. Hij riep het congress op om een speciale anti-hate crime wet in te voeren om slachtoffers van homo-haat zwaarder te kunnen straffen. Voor vrouwen en zwarte Amerikanen bestaat zo'n wet al. Kristen Price, een van de vriendinnen van de moordenaars zei dat hun daad helemaal niet bedoeld was als 'hate-crime' *'they just wanted to rob him'*. Ook de vader van een van de daders zei: *'had this been a heterosexual victim these two boys rob, this never would have made national news, now my son is guilty even before he's even had a trail'*.

Eerder dit jaar was er in Texas een gelijksoortig zelfbeklag en -medelijden te horen aan de kant van de daders nadat een zwarte man tot doods toe achter een auto werd gesleept. Ook hier zij men dat dit niets te maken had met een 'hate-crime' terwijl alles op het tegendeel wees. Uit een verklaring van Kirsten Price (vriendin van dader McKinney) blijkt echter dat het wel degelijk een daad van homo-haat is geweest. Zowel Mc Kinnley als Henderson hadden wraak willen nemen op Matthew Shepard omdat deze volgens hen die avond in de 'Fire Side' bar avances had gemaakt naar McKinney. Kirsten Price zei dat haar vriend en Henderson hadden verteld homo te zijn om hem te kunnen beroven om zo wraak te nemen. Dit heeft uiteindelijk ertoe geleid dat Matthew op beestachtige wijze door de twee 'in hun eer aangetaste hetero's' is omgebracht. Hoe anders dan een daad uit homo-haat is dit te zien?

THE LAW

De oproep van Clinton, die voortkomt uit de homo-seksuele gemeenschap in de vs. om serieus werk te maken van een speciale strafwet bij 'hate-crimes' tegen homo's, werd weggehoond door de Republikeinse Gouverneur van Wyoming. Deze Jim Geringer, die toen aan de vooravond van de verkiezingen stond, zei: *'We shouldn't be running off like a lynch mob. That would be just as wrong as the crime we deplore already. Our laws are tough already. Change should be dealt with individual states, not dictated from the centra. We don't look to Washington as a standard morality'*.

Niet alleen vergelijkt hij de woedende reacties op de moord op Matthew en de roep om speciale wetgeving voor 'hate-crimes' met de brutale moord zelf, hij zegt ook nog eens met zoveel

woorden; jullie moraal is de onze niet, bemoei je met je eigen zaken. De Moral-Majority van Wyoming werd door diens vertegenwoordiger zonder veel omhaal verwoord. Juist in zo'n klimaat tiert homo-haat welig. Hoe anders dan door een combinatie van homo- en mensvijandige opvoeding, school, kerk, maatschappij en cultuur komen twee jonge jongens tot zo'n afschuwelijke daad? Het was overigens al de derde poging vanuit Washington om de wetten tegen lichamelijk geweld in Wyoming aan te scherpen, tevergeefs....

Voor Amerikanen is 'the law' heel belangrijk. In de Amerikaanse cultuur is het een bindend element. In de wet herkent men de vs. en vice versa. Vandaar ook dat groepen die opkomen voor homo- en mensenrechten zo een belang hechten aan een 'anti-hate crime' wet. Activiste Wendy Murphy; *'if a special class of person is targeted because of their sexuality they should be able to know that the law will step in and give that extra level of protection'*.

MESSAGE OF LOVE

Na Matthews dood was er een een protestmars door de straten van Laramie tegen homo-haat met aansluitend een wake waaraan ongeveer duizend mensen deelnamen. Tijdens de dagen dat Matthew in het ziekenhuis lag hadden honderden mensen zich verzameld voor het hospitaal als blijk van vertontwaardigheid en medeleven. Nadat Mathew was gestorven liet z'n moeder via de ziekenhuis directeur weten; *'Tell everyone who's listening to go home and give your kids a hug and don't let a day go by without telling them you love them'*

Oscar.

AMERICA TODAY

MOORD

De laffe moord op de 21 jarige Amerikaanse student Matthew Shepard in oktober dit jaar heeft een storm van protest teweeggebracht in de Verenigde Staten. Matthew Shepard ('openly gay') werd die fatale woensdagnacht in 'the cowboy college town of Laramie' in Wyoming door twee mannen uit de 'Fire Side Inn' bar meegenomen, gekidnapt, berooft, vastgebonden aan een hek in elkaar geslagen en in brand gestoken. Nadat hij was gevonden heeft hij nog vier dagen op de intensive-care gelegen voordat zijn hart het begaf. Een gruwelijke moord ingegeven door homo-haat. Walt Bouden, een vriend van Matthew heeft diens lichaam gezien, hangend aan een hekwerk; *'They laid him out there like a trophy, like an animal. They were leaving us a message....'*

HOW LOW CAN YOU GO?

Russel Henderson 21 jaar en Aaron McKinsey 22 jaar oud. Zij gaven zich die woensdagnacht in de 'Fire Side' bar uit als homo's, raakten met Matthew aan de praat en haalden hem over met hun mee te gaan. Ze reden een paar kilometer uit Laramie. Eenmaal buiten de stad bonden zij Matthew met gespreide armen en benen aan een houten hek. Zij stalen zijn creditcards, beurs en schoenen, martelden Matthew en sloegen zijn schedel in met een 357 Magnum pistool en staken hem in brand. Hij werd daarna

door enkele fietsers gevonden die eerst nog dachten een vogelverschrikker te zien voordat ze zagen dat het hier een mens van vlees en bloed betrof die aan het hek hing. De temperatuur was rond het vriespunt en Matthew werd in coma naar het ziekenhuis vervoerd. De politie zei eerst dat het hier een roofoverval betrof, maar groepen voor homorechten wezen erop dat Matthew zwaar mishandeld was. Nog voordat Matthew overleed aan zijn verwondingen had de politie Henderson en McKinney al in staat van beschuldiging gesteld. De vriendinnen van de daders zijn beschuldigd van mede-plichtigheid. Zij verschaften de twee jongens een vals alibi en verstopten diens bebloede kleren.

HATE-CRIME

Het studentenstadje Laramie telt 26.000 inwoners en staat bekend als een tolerante oase in een verder rechts-conservatieve omgeving. Maar de schok kwam niet alleen hard aan in Laramie zelf. In de hele vs. waren mensen geschokt door het gewelddadige karakter van deze 'hate-crime'. Zozeer zelfs dat ook President Clinton aandacht gaf aan deze zaak. Hij riep het congress op om een speciale anti-hate crime wet in te voeren om slachtoffers van homo-haat zwaarder te kunnen straffen. Voor vrouwen en zwarte Amerikanen bestaat zo'n wet al. Kristen Price, een van de vriendinnen van de moordenaars zei dat hun daad helemaal niet bedoeld was als 'hate-crime' *'they just wanted to rob him'*. Ook de vader van een van de daders zei: *'had this been a heterosexual victim these two boys rob, this never would have made national news, now my son is guilty even before he's even had a trail'*.

Eerder dit jaar was er in Texas een gelijksoortig zelfbeklag en -medelijden te horen aan de kant van de daders nadat een zwarte man tot doods toe achter een auto werd gesleept. Ook hier zij men dat dit niets te maken had met een 'hate-crime' terwijl alles op het tegendeel wees. Uit een verklaring van Kirsten Price (vriendin van dader McKinney) blijkt echter dat het wel degelijk een daad van homo-haat is geweest. Zowel Mc Kinnley als Henderson hadden wraak willen nemen op Matthew Shepard omdat deze volgens hen die avond in de 'Fire Side' bar avances had gemaakt naar McKinney. Kirsten Price zei dat haar vriend en Henderson hadden verteld homo te zijn om hem te kunnen beroven om zo wraak te nemen. Dit heeft uiteindelijk ertoe geleid dat Matthew op beestachtige wijze door de twee 'in hun eer aangetaste hetero's' is omgebracht. Hoe anders dan een daad uit homo-haat is dit te zien?

THE LAW

De oproep van Clinton, die voortkomt uit de homo-seksuele gemeenschap in de vs. om serieus werk te maken van een speciale strafwet bij 'hate-crimes' tegen homo's, werd weggehoond door de Republikeinse Gouverneur van Wyoming. Deze Jim Geringer, die toen aan de vooravond van de verkiezingen stond, zei: *'We shouldn't be running off like a lynch mob. That would be just as wrong as the crime we deplore already. Our laws are tough already. Change should be dealt with individual states, not dictated from the centra. We don't look to Washington as a standard morality'*.

Niet alleen vergelijkt hij de woedende reacties op de moord op Matthew en de roep om speciale wetgeving voor 'hate-crimes' met de brutale moord zelf, hij zegt ook nog eens met zoveel

woorden; jullie moraal is de onze niet, bemoei je met je eigen zaken. De Moral-Majority van Wyoming werd door diens vertegenwoordiger zonder veel omhaal verwoord. Juist in zo'n klimaat tiert homo-haat welig. Hoe anders dan door een combinatie van homo- en mensvijandige opvoeding, school, kerk, maatschappij en cultuur komen twee jonge jongens tot zo'n afschuwelijke daad? Het was overigens al de derde poging vanuit Washington om de wetten tegen lichamelijk geweld in Wyoming aan te scherpen, tevergeefs....

Voor Amerikanen is 'the law' heel belangrijk. In de Amerikaanse cultuur is het een bindend element. In de wet herkent men de vs. en vice versa. Vandaar ook dat groepen die opkomen voor homo- en mensenrechten zo een belang hechten aan een 'anti-hate crime' wet. Activiste Wendy Murphy; *'if a special class of person is targeted because of their sexuality they should be able to know that the law will step in and give that extra level of protection'*.

MESSAGE OF LOVE

Na Matthews dood was er een een protestmars door de straten van Laramie tegen homo-haat met aansluitend een wake waaraan ongeveer duizend mensen deelnamen. Tijdens de dagen dat Matthew in het ziekenhuis lag hadden honderden mensen zich verzameld voor het hospitaal als blijk van vertontwaardigheid en medeleven. Nadat Mathew was gestorven liet z'n moeder via de ziekenhuis directeur weten; *'Tell everyone who's listening to go home and give your kids a hug and don't let a day go by without telling them you love them'*

Oscar.

SHORTS...

EUROPA

Het Europees parlement heeft zeven landen aangeklaagd voor discriminatie van homoseksuelen. De aanklacht tegen Oostenrijk, Bulgarije, Cyprus, Estland, Hongarije, Litouwen en Roemenië werd voorafgegaan door de weigering van drie landen om hun anti-homowetten op een lijn te brengen met de Europese standaard voor de rechten van de mens. Het parlement weigert vanaf nu af aan het toetreden van landen die de rechten van homoseksuelen schenden.

ILLEGAAL

De eerste homogroep van Zambia, LEGATRA (Lesbians, Gays, Biseksuals and Transgender Association), werd onlangs officiële registratie geweigerd. Minister Vincent Malambo van Justitie gaf als reden dat homoseksualiteit illegaal is en bovendien 'niet Afrikaans'. Dat er statistisch gezien minstens zo'n half miljoen Zambianen met homoseksuele gevoelens moeten zijn bij een bevolking van 9 miljoen, zag Malambo voor het gemak over het hoofd. Net als in Zimbabwe, waar de homo-phobe president Mobuto regeert, wordt het bestaan van homoseksualiteit onder Afrikanen ontkent.

LEGAAL

Sinds 9 oktober kunnen mannen in Zuid-Afrika legaal met elkaar naar bed. De voorlopige wet uit 1994, die discriminatie op grond van seksuele voorkeur verbood, is nu permanent. Voor lesbiënnes was seks volgens de wet nooit verboden. Was het niet de Britse queen Victoria die ooit weigerde een wet te tekenen die seks tussen twee vrouwen verbood, met daarbij de opmerking, 'seks tussen twee vrouwen, dat een onzin, dat bestaat toch niet'.

ZELFDODING

Uit een onderzoek gehouden door de universiteit van Gent, bleek dat er meer zelfmoordpogingen worden gedaan onder lesbische, homo- en biseksuele jongeren, vooral door meisjes. De zelfmoordpogingen houden verband met angst voor negatieve reacties op hun homoseksualiteit.

ROZE ZATERDAG

Roze zaterdag, traditie getrouw op de laatste zaterdag van juni, wordt volgend jaar georganiseerd door het COC Arnhem. De COC afdelingen Rotterdam en Maastricht zullen de organisatie in 2000 en 2001 op zich nemen. De organisatie in Arnhem wil ook de dichtbij gelegen Duiste steden bij de Roze Zaterdag betrekken. Ook speelt het idee om voortaan na de Roze zaterdag de zaterdag erop de Canal Pride in Amsterdam te houden.

E X P O S I T I E

Vanaf 23 januari 1999 hangt er in *Galerie Slaphanger* werk van vrouwelijke striptekenaars uit verschillende landen. Uit Nederland doen o.a. Marret Jansen en Ka mee. Zowel Marret als Ka publiceerden vaker hun werk in de Pats. Zo vind je in dit nummer weer twee leuke striptekeningen van Ka. Naast de expositie komt er ook een catalogus uit met daarin verzameld het werk van de geëxposeerde striptekenaars. De expositie duurt 3 maanden en wordt gehouden in *Galerie Slaphanger*, Rosener Manzstraat 61, 3026 TV in Rotterdam. Telefoon 010-4169153. Openingstijden wo/do/vr/ 13.00/18.00 uur en za van 13.00/17.00. **GO AND SEE!**

NOVEMBER 1998 | KRANTENKOP IN THE SUN

NA ONTHULLINGEN OVER HET SEXLEVEN VAN VERSCHILLENDE MINISTERS:
„WORDT GROOT-BRITANNIË GEREGEERD DOOR EEN
HOMO-MAFFIA ?!”

Grünhorn Produkt
Postfach 2308
8021 Zürich

HOMODOK 20 JAAR

HAALT HET HOMODOK 2000? - OVER EEN MILLENNIUM PROBLEEM GESPROKEN....

Donderdag 26 november vierde het Homodok (Homo Documentatie centrum) haar 20 jarig bestaan. Tijdens de borrel ter gelegenheid van dit jubileum waren er naast kado's, waaronder enkele documenten uit de Schorerbibliotheek, welke na veel zoeken in Duitsland zijn teruggevonden, ook woorden van mindere feestelijke aard. 'Het voortbestaan van Homodok is ernstig in gevaar!'

Het Homodok, nu nog gevestigd in een ruimte van de Universiteit van Amsterdam, moet ervan de UvA uit. Het Homodok komt zo letterlijk op straat te staan. Nu is deze locatie bij lange na niet perfect, het Homodok puilt na 20 jaar letterlijk uit zijn voegen. Voldoende goede kantoor en werk ruimte met bijbehorende inventaris, klimaatbeheersing voor de vele boeken bladen en documenten, opslagruimte, aan veel is groot gebrek. Bij het zoeken van nieuwe huisvesting is het dus noodzakelijk dat deze zeer geschikt moet zijn en een oplossing biedt voor de lange termijn. Zowel ruimtelijk als ook wat de inventaris en klimaatbeheersing betreft. Om de verdere professionalisering van het Homodok gestalte te geven lijkt het ook gewenst om meer betaalde banen in huis te hebben dan die ene die er nu is. Kortom, er zijn structureel gelden nodig om de toekomst van het Homodok veilig te stellen en perspectief te geven.

IN DE MOTTEBALLEN

Nu is het niet zo dat de UvA vandaag zij morgen moeten jullie eruit. Dit is al sinds langere tijd bekend. Tot nu toe is het echter niet gelukt om het Homodok uit de gevarenzone te brengen. Er is dan wel een comité van aanbeveling, waaronder Henk Krol (Gay Krant), Boris Dittrich (D66) en Peter Rehwinkel (PvdA), tot nu toe heeft dat geen vruchten af geworpen. Zij waren trouwens ook uitgenodigd voor het bijwonen van het 20 jarig bestaan maar moesten afzeggen; Henk was ziek, Boris en Peter waren verhinderd wegens een stemming in de 2de kamer. Het bestuur van het Homodok is eveneens niet in staat gebleken om het tij te keren. Aan de inzet van de vele vrijwilligers/sters en medewerkers/sters van het homodok heeft het in ieder geval niet gelegen. Al die jaren hebben zij zich ingezet om van het Homodok een voor Europa en de wereld uniek documentatiecentrum op te zetten waaruit de hele geschiedenis van de homo- lesbische cultuur, ontwikkeling en geschiedenis te lezen valt. Van Nederland tot Zuid-Afrika, van de USA tot Azië. Van de eerste druk van Magnus Hirschfeld tot de laatste publicaties van vandaag. Toch lijkt een van de belangrijkste homo-lesbische cultuurerfgoederen nog voor de eeuwwisseling 'in de mottenballen' te verdwijnen'. Opgeslagen in dozen, niet meer toegankelijk en niet meer aangevuld. Van dynamisch en levendig documentatiecentrum verworpen tot een stil en doods tijdsdocument. Aan het oog onttrokken, uit de maatschappij weggeborgen.

HOOP

Ondanks dit sombere toekomstperspectief blijf het Homodok vechten voor haar bestaan en.... er is zowaar weer reden tot hoop! Drie kamerleden, van elke regeringspartij 1, Boris Dit-

trich, Els Rijen en Peter Rehwinkel, gaan een rondetafelgesprek aan met de minister van Onderwijs Hermans. Ze willen het Homodok op diens agenda te zetten om het Homodok veilig de twintigste eeuw binnen te loodsen.

Wordt vervolgt.....

Oscar.

Homodok: Oudezijdse Achterburgwal 185 - Amsterdam - tel: 020-5252601

email: info@homodok.nl

internet: www.homodok.nl

Zie ook Pats 23 als je het Homodok wilt steunen middels 'Vrienden en Vriendinnen van het Homodok'.

ORLANDO

Het Lesbisch Archief Orlando, gevestigd in Eindhoven, is helaas opgeheven. Het archief is overgedragen aan het streekmuseum in Eindhoven.

(TEKENING DOOR MARRET JANSEN UIT DE STRIP 'IT'S A QUEER CHRISTMASS AFTER ALL'; PATS14)

ENGELAND 1999

KA

TO BI OR NOT TO BI THAT'S THE QUESTION

Een van onze abonnees stuurde ons volgend stuk op dat gepubliceerd werd in DE NAR (Belgisch Anarchistisch Actieblad). Dit prikkelend stuk door Jo Eadie plaatsen wij graag en hopen dat het aanzet tot reacties. Schrijf gerust!

SAVED FROM HETERO HELL - SAVED FROM GAY HELL - LET'S BI QUEER!?

In ons verzet tegen onderdrukking, nemen we vaak met trots de beschuldigingen over die we van de onderdrukker te horen krijgen. Zo wordt over bi-seksuelen vaak gezegd dat wij 'van twee walletjes eten' en dat dit privilege de strijd voor onze rechten onbelangrijk maakt. Terzelfdertijd gebruiken we deze uitspraak echter zelf wanneer we onze kracht en onze waarde willen benadrukken: we zijn flexibel, staan meer open, we verwerpen niet zomaar bepaalde mogelijkheden - met andere woorden we eten van twee walletjes.

Hierin zie ik de eerste tekenen van een biseksueel dogma waarin zij die zich aan één keuze houden, bestempeld worden als 'bepikt' en 'bekrompen'. Dit werd me duidelijk tijdens het lezen van Bi Any Other Name waarin veel bijdragen het woord 'monoseksueel' gebruiken om op een denigrerende manier te verwijzen naar mensen die slechts van één geslacht houden. Het is zowel ironisch als bangsligend dat wij die ons hele leven het slachtoffer zijn geweest van de of/of-ideologie, zelf een nieuwe hiërarchische tweedeling creëren: ofwel ben je biseksueel, ofwel ben je monoseksueel (en het ene is beter dan het andere...).

Op het achtste nationale congres over biseksualiteit stuitte we op een gelijkaardig probleem met de term monogamie. Allemaal deden we ons uiterste best om het verschil tussen monogamie zijn en verschillende relaties hebben te definiëren, zonder de superioriteit van een van beide keuzes te benadrukken.

We kwamen echter tot de ontdekking dat we eigenlijk monogaam/niet-monogaam tegenover elkaar stelden alsof het een stabiele, houdbare, universele tegenstelling was waarin alle mensen kunnen ondergebracht worden. Maar wat ben je bijvoorbeeld als je net van de ene categorie naar de andere bent overgestapt? Of als je nu één partner hebt, maar er graag meer wil? Of als je door een tijdelijke monogame fase gaat binnen een open relatie? En wat als je deel uitmaakt van een driehoeksrelatie en buiten deze partners met niemand anders vrijt - hoe noem je dat? En wat als je celibatair bent? Dus probeerden we een ander licht te werpen op deze tweedeling, net zoals wij de tweedeling hetero/homo hebben aangelast. Want al deze mogelijkheden zijn veranderlijk, ze bestaan terzelfdertijd, ze vloeien in elkaar over. Sommigen onder ons zijn zowel biseksueel als monoseksueel geweest op verschillende momenten in hun leven, sommigen bewegen zich tussen de twee, sommigen zijn duidelijk biseksueel maar pas sinds gisteren.

Dit probleem heeft vooral te maken met de behoefte om een bedreigde identiteit of levenswijze te beschermen. Vaak gebeurt dit door een sterk ik- of wij-gevoelte creëren en door alles wat daar niet in past te projecteren op 'de Ander'. Het is duidelijk dat de 'bifobie' van vele lesbiennes en homo's een uiting is van hun eigen verdronken heteroseksuele verlangens. Omdat je als lesbienne of homo bedreigd en onderdrukt bent en je bestaan door de maatschappij ontkent wordt, is het enorm belangrijk om je identiteit te benadrukken. De eenvoudigste manier om dit te doen, is de delen van jezelf ontkennen die zo'n identiteit zouden kunnen aantasten. Om duidelijk te maken hoe homo/lesbisch je wel bent, benadruk je dat heteroseksualiteit je totaal vreemd is (een recente Outrage-advertentie bevatte de tekst: 'Rejoice at being saved from HETERO HELL'). Het wordt dan erg bedreigend om bijvoorbeeld bi-mannen te horen zeggen: 'Ja, ik ben homo en ik houd van vrouwen'.

Bi's zijn instaat om net hetzelfde te doen en hun biseksualiteit te bevestigen door te zeggen: 'Het is beter dan monoseksueel zijn en niemand van 'ons' is ook maar enigszins monoseksueel dus we bestaan echt en hebben een aparte seksuele geaardheid'. De angst bestaat immers dat velen van ons die biseksueel zijn, misschien ook het (zogenoemde) tegengestelde zijn, of zijn geweest, of zullen worden. Want dan bestaat biseksualiteit niet meer als 'iets apart'.

Beseffen dat biseksualiteit bestaat als een echte en aparte seksuele geaardheid is essentieel als we willen overleven, ons goed willen voelen. Maar het kan ook uitmonden in een vervreemdend en vernietigend dogma dat voorschrijft wat een 'echte biseksueel' is. Zo werd er op het achtste nationale congres gevierd dat wij

eindelijk onze angst hebben overwonnen dat we niet homo genoeg of vooral niet lesbisch genoeg zijn - dat we nu eindelijk weten dat biseksualiteit een identiteit is om trots op te zijn en geen bleke imitatie van de meergeslachteerde, beter verenigde en meer onderdrukte broeders en zusters (zoals ze ons zo vaak vertellen). Voor velen die midden in hun coming-out zitten, staan de problemen van loyaliteit en identificatie echter nog bovenaan de agenda. Beweren dat 'we' hier eindelijk overeen zijn en dat dit ons sterker maakt, dat het bespreken van deze problemen onze stabiliteit zou bedreigen, voelt voor hen eenvoudigweg aan als een afwijzing. Bovendien betrapte ik me-

NOU...
ik WE
WELKE
TR

zelf onlangs nog op het verkondigen van mijn eigen dogma. "Hij zou aan onze kant moeten slaan", zei ik over de biseksuele zanger Tom Robinson die actief is bij Outrage. Dit alles doet de volgende vraag rijzen: over welke 'wij' gaat het hier, en wie is eraan het woord?

De spanning tussen groepsgevoel en individuele verschillen moet besproken worden. Iedereen die het woord 'wij' gebruikt versluiert de bestaande verschillen. In het Westen maakt men gebruik van een ontoeroikend identiteitsmodel: een eenduidige, sterke, op zichzelf staande, fallische identiteit die wordt toegepast op homo's, zwarten, vrouwen en nu ook biseksuelen. Ik geloof niet dat dit model ook maar enigszins bruikbaar is om de verlangens van iemand weer te geven: elke monolithische identiteit negereert aspecten van onszelf. Die verdrongen aspecten worden dan geprojecteerd op anderen en in hen veroordeeld: SM, monogamie, ketterij, huwelijk, lesbische/homo-identiteit, ongeëngageerdheid, monoseksualiteit - wat zijn de verdrongen verlangens die we bij anderen verwerpelijk vinden? Zijn we echt boos op hen omdat ze zo zijn - of zijn we boos op onszelf? Zo verwerp ik in deze tekst net zo goed mijn eigen verlangen naar stabiliteit, wanneer ik het gebruik van eenduidige identiteiten en tweedelingen door andere mensen veroordeel.

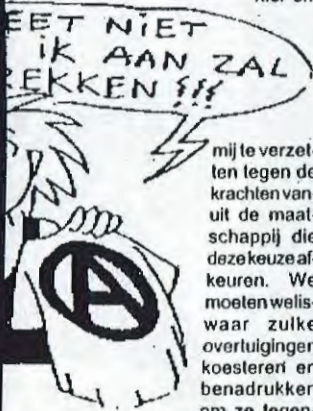
Welke positie je ook inneemt, respect voor anderen moet de basis zijn. Door me op te stellen als homo-gerichte biseksuele man, kan ik omgaan met verschillende reacties: de heteroseksistische afwijzing van homoseksuele verlangens; het afwijzen van de homogemeenschap door sommige van mijn biseksuele vrienden; de afwijzing van mijn plaats in "hun"/onze strijd door groepen binnen de homo- & lesbiennebeweging.

In die zin is het geen stabiele identiteit, eerder een strategische identiteit. Ik neem ze aan op momenten dat anderen proberen om bepaalde aspecten van mijzelf te ontkennen of ontnaag te halen.

Ik ben ervan overtuigd dat alle identiteiten, eigenschappen, kenmerken van een persoonlijkheid, overtuigingen en verlangens, veranderen naargelang de omstandigheden.

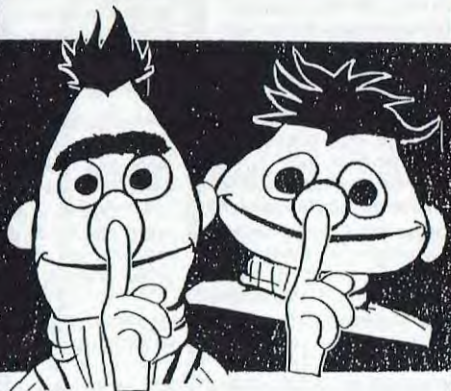
In bepaalde situaties zijn bepaalde aspecten van "mij" gewoon niet relevant - maar ik houd eraan vast omdat "dat is wie ik ben". Onlangs vond ik het erg

moeilijk om toe te geven dat ik een monogame relatie wilde, omdat ik zo gewoon was mezelf te zien als "iemand die meerdere relaties heeft", en die overtuiging zelf was een manier om

over deze machten te plaatsen - maar tot welke prijs? Zou het niet meer zin hebben om te erkennen dat vele van deze voorkeuren gebonden zijn aan een specifieke context: als ik zeg dat ik meerdere relaties heb, bedoel ik dat ik op bepaalde momenten in mijn leven, met bepaalde mensen, onder bepaalde omstandigheden, meerdere partners heb.

PSSHHHHH...

BERT IS BI

Maakt dit mij dan tot 'iemand die meerdere relaties heeft'? Ik denk dat het maar een bepaald aspect van mij toont, dat bovendien slechts af en toe relevant is. Het probleem doet zich pas voor als sommige aspecten van mij zo vaak bedreigd worden en ontkend - of geprikkeld en aangemoedigd - dat ik bij mezelf de drang voel om ze vrijwel de hele tijd te bevestigen (en ervan te genieten!). Dit geldt zeker voor biseksualiteit: het is zowel een onderdrukt verlangen dat ik moet handhaven als een erotische voorkeur waarvan ik wil genieten. Daarom verstarren ze tot identiteiten: ja, ik ben altijd biseksueel, de hele tijd, het is altijd relevant, het is altijd wie 'ik' ben.

Maar ook al bouwen we ze op uit specifieke momenten van verlangen en inzicht, dan nog vallen deze identiteiten uiteen onder druk van de omstandigheden en worden ze onbetekend: we willen iets anders. Ik dwaal af. Als we ervoor openstaan kunnen nieuwe momenten nieuwe, tijdelijke identificaties mogelijk maken.

Waar blijven we dan met de behoefte van mensen om zich ergens thuis te voelen? Vaak gebruiken we het woord 'thuis' in een heel beperkte betekenis:

om te verwijzen naar de denkbeeldige unieke plaats waar we ons opgenomen zullen voelen. Ik geloof dat we thuis zijn op alle plaatsen waar we betrokken zijn bij acties, manieren van zijn, die voortkomen uit onze verlangens: actie als politiek, als seks, als kunst, als vriendschap, als een wandeling door een buurt. In zijn boek *Communities of Resistance*, maakt A. Sivanandan de provocerende bewering dat wij "een culturele identiteit niet zomaar meekrijgen, maar ze nodig hebben om de positieve aspecten van onze cultuur(en) te benutten om banden te kunnen smeden en strijd te voeren."

Ons gevoel van verbondenheid is het sterkst wanneer het voortkomt uit gezamenlijk actievoeren. 'Bi zijn' is voor mij niet alleen een naam geven aan mijn seksualiteit, maar eerder het beleven van mijn seksualiteit door - samen met mijn broeders en zusters - een wereld te creëren waarin biseksualiteit de centrale plaats inneemt die het verdient. Naar het voorbeeld van Marx zegt Sivanandan het volgende over identiteit: "De hele bedoeling van weten wie we zijn is niet de wereld te kunnen interpreteren maar hem te veranderen." Op die manier kunnen we voorbij de monolithische eeuwige identiteit kijken en zien we in de plaats een serie strategische identificaties. Een identiteit is - in deze betekenis - een identificatie die we voortdurend blijven maken, en een identificatie is een identiteit die we slechts in bepaalde omstandigheden aannemen.

Onze identificatie met een bepaalde groep laat ons toe om ergens bij te horen door samen te werken, lief te hebben, te vieren en te denken. Dat versterkt onze eigen kracht en het gevoel ergens thuis te zijn in deze wereld: en op veel plaatsen 'thuis' te zijn in deze wereld. Deze identificaties fixeren ons niet, noch onze daden. Eerder dan ons te beperken, stellen ze ons in staat om meer te doen. Ik verdedig hier niet een pre-politieke houding van 'ik ben gewoon mezelf' of 'ik houd niet van etiketten'. Ik denk echter dat de behoefte aan stabiele en politiek geëngageerde identiteiten iets is waarmee we moeten werken om de weg te banen voor iets dat minder beperkend is. We kunnen bouwen aan een nieuw begrip van wat identiteit en identificatie is zodat als een vrouw zegt 'ik ben lesbisch' dat niet meteen inhoudt (voor haar noch iemand anders) 'dus jij...' (zoals bijvoorbeeld dus jij vrijt niet met mannen'). Wat ik

bedoel is de vrijheid om identiteiten op dat punt te houden voor ze verstarren, wanneer ze nog nieuwe mogelijkheden creëren en je sterker maken. Op dat moment bestaan ze nog uit een kortstondige samengang van verlangens terwijl andere identiteiten beschikbaar blijven voor gelijkaardige 'condities' en geen van hen definitief of blijvend of exclusief is.

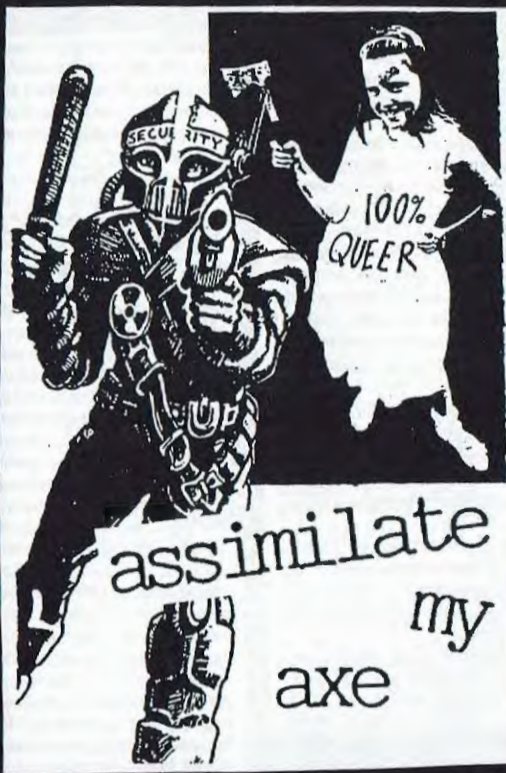
Ik hoop dat biseksuele mannen en vrouwen als beweging - precies omdat we zelf zo sterk de tirannie hebben ervaren van de of/of ideologie - niet in deze vallen zullen trappen en geen nieuw dogma zullen creëren of een stel ingangsvoorwaarden, of een biseksuele gedachtenpolitie.

We moeten onszelf de vraag stellen hoe we als een onderdrukte groep trots en sterk kunnen zijn, zonder terzelfdertijd onszelf te onderdrukken door een gemeenschappelijke identiteit aan te nemen die alleen kan ontstaan als we alles uitsluiten dat niet in een of andere strakke definitie past van wat 'een biseksueel' is.

Dit brengt me tot de tegenstrijdige uitspraak dat de meest krachtige biseksuele beweging er een is waarin - om onze oude slogan om te keren - eigenlijk niemand biseksueel is.

DOOR JO EADIE

DIT ARTIKEL VERSCHIEEN VOOR HET EERST IN *BISEXUAL HORIZONS. POLITICS, HISTORIES, LIVES*. SHARON ROSE, CRIS STEVENS ET AL (EDS). LONDON, LAWRENCE & WISHART, 1996, p. 16-20 EN WERD NAAR HET NEDERLANDS VERTAALD DOOR UW ALLER MJP

PANSY DIVISION

De uit San Francisco afkomstige groep Pansy Division was/is weer in het land voor hun tweede Europese tour. Pansy Division is nog steeds een van de bekendste vertegenwoordigers van queer-core hoewel ze eigenlijk helemaal geen queer-core maken. In die zin dat hun muziek veeleer doet denken aan de laat jaren zeventig punkgroepen als de Buzzcocks, en op hun nieuwe CD 'Absurd Pop Song Romance' klinken ze al helemaal als een jaren zeventig groep. Het hoeft dan ook niemand te verbazen dat 7 jaar geleden zanger en songwriter een advertentie plaatste met de tekst: 'Queer musicians wanted, into Beatles, Buzzcocks and Ramones'.

Chris Freeman kon zijn ogen niet geloven toe hij deze las. Was er dan toch nog een andere Queer die net als hij hetzelfde wilde? Pansy Division was zo snel geboren. Sinds die tijd geeft P.D. al jaren flink van jetje in de alternatieve scene van San Francisco met de formule van vlot meezingbaren pretpunk met grappige teksten die het wel en wee van het alternatieve nachtenleven bezingen. Songtitels als 'The Cocksuckersclub' of 'Dick of Death' zijn hiervan twee voorbeelden.

P.D. FAN

Mijn kennismaking met Pansy Division was middels de op single uitgebrachte cover van Nirvana's 'Smell's Like Teenage Spirit' door P.D. herschreven in 'Smell's Like Queerspirit'. P.D. toer-

de trouwens een tijdje mee als voorprogramma met Nirvana. Ik kocht de CD's Undressed (1993) en Deflowered (1994) en enkel andere singles en amuseerde me met hun frisse pret-punk en humoristische kijk op queer-zijn en -leven. De weg die P.D. koos was niet altijd even gemakkelijk. Het rockpubliek weet niet wat het met P.D. aanmoet vanwege hun openlijk homo zijn terwijl het homopubliek hen niet lust omdat ze te rock zijn. Te pop voor de punkliefhebbers en te punk voor de popliefhebbers. Desalniettemin, P.D. heeft gedurende de laatste 7 jaar een schare fans en liefhebbers die trouw hun concerten bezoeken en hun CD's/platen kopen. En inderdaad de songs zijn behoorlijk poppy, je zingt ze zo luidkeels mee, 'Groovy Underwear, Groovy Underwear, You so Groovy'. Dit nummer op hun vierde album 'Wish I'd taken Pictures' uit 1996 zingt nog dagen na in je hoofd als zoveel andere catchy liedjes, 'I wanna rock, rock rock his bottom off!'. Op dit vierde album staat tevens het nummer 'Deep Water' wat mijn persoonlijke favoriet is van P.D. (het derde album 'Pile Up' 1995 is een singles verzamelaar). Als P.D. fan had ik het genoeg om tijdens hun eerste tour in 1997 hun tour manager te zijn. Ik heb ze wel 30 keer LIVE mogen horen en meestal vond ik het te gek., maar ja, ik ben dan ook niet objectief. Hoewel, meestal vond het publiek dat ook. Zeker in Italië en Spanje, waar ze zowat de tent afbraken. Het was voor mij extra leuk dat ik zo veel queer-punks kon ontmoeten door heel Europa. Van tochtig kraakpand tot grote concertzaal, 25 of 500 mensen, P.D. gaf altijd de volle 100%. Zo bouwde ze in de jaren hun reputatie op van 'a good Live Band!'

LUV LUV LUV

So many romantic dreams
Are merely bedroom schemes
It's such a nice ideal
Too bad it's rarely real

We're animals at the core
Instincts we can't ignore
You think you're civilized
You just might be surprised
People talk about

Luv luv luv luv luv
And it sounds like
Blah blah blah blah blah
Cause they really mean
Sex sex sex sex
People just want to connect

Luv luv luv luv luv, so typical
Blah blah blah blah blah blah blah
We don't feel like we think we should
Not like we were taught we would
We've been fed too much bull about
Luv luv luv luv luv...

I believe in love that's true
I'm a sucker just like you
But real love don't stand a chance
In absurd pop song romance

Grow up with my point of view
It's easy to see right through
You start to feel deceived
Throw out what you believe
People sing about

Luv luv luv luv luv
And it sounds like
Blah blah blah blah blah
Cause you know it means
Sex sex sex sex
People just want to connect

We've been fed too much bull about
Luv luv luv luv...

ANONYMOUS BOY '96

QUEER CORE AND POLITICS

Terug naar Queer Core. P.D. vindt zich zelf niet echt Queer Core. Ze zijn net zoveel een pop alsook punkgroep. De meeste Queer Core bands zijn pot-tengroepen. Queer Core, dat begin jaren negentig opbloeide, is over haar hoogtepunt heen. P.D. is misschien wel de enige band uit de beginperiode die nog steeds bestaat. Tribe 8, P.D. stadsgenoot en een van de bekendste pottenbands houdt er nu ook mee op (maar dat hebben ze al vaker aangekondigd).

P.D. een politieke band? Nee, dat vind ik teveel gezegd. Zoals Jon zegt: *'Het feit dat je er voor uit komt en openlijk homo of lesbo bent is een politieke keuze of je nu wilt of niet. Maar voor de rest.... Wanneer je schrijft over politieke thema's raken je liedjes snel achterhaald wanneer het thema uit de actualiteit is. Ik heb er niets op tegen de krant of politieke bladen te lezen, maar als je ze als artikelen op het podium gaat scanderen, nee daar houdt ik niet van. Ikzelf ben een paar jaar lid geweest van Act Up en heb zo ondervonden hoe effectief maar ook hoe beperkend activisme kan zijn. Activisme is soms noodzakelijk, maar blijft als medicijn slikken, het is iets wat je doet omdat het moet, plezier beleef je er nauwelijks aan. Aan de oppervlakte is P.D. gewoon een fun-groepje, maar daaronder zit een diepere laag. Sommigen negeren die, anderen kopen net daarom onze platen.'*

Als Homo-seks politiek is dan is P.D. zeker politiek. Op hun eerste plaat handelde ieder nummer over seks: anaal, oraal, orgiën, aftrekken, pijpen, het hele assortiment. Dat blijft een beetje zo tot hun nieuwste 'album' 'Absurd Pop Song Romance'. Men is daar duidelijk een nieuwe weg ingeslagen.

Als afsluiting van de eerste zes jaren maakte ze nog de verzamelaar 'More Love From Our Oven' (1997) met speciale opnames, nieuwe nummers en nooit verschenen nummers en covers. P.D. maakte covers van nummers van Hüsker Dü en Joe Jackson die zelf homoseksueel zijn, covers van hen die flirten met homoseksualiteit waaronder Prince, Roxy Music en Velvet Underground en ze maakte een cover van Depeche Modes 'Pretty Boy'. Vermeldingswaardig is ook de single met medewerking van Metallica 'For Those About To Suck Cock... We Salute You' als parodie op de klassieke AC/DC plaat 'For Those About To Rock... We Salute You'.

ABSURD POP SONG ROMANCE

Maar nu dan eindelijk naar de nieuwe CD 'Absurd Pop Song Romance'. Kosten nog moeite zijn gespaard. Niemand minder dan producer Steve Albini achter de knoppen tijdens de opnamen en die kost wat dollars! Zelf vind ik Pansy Division met hun nieuwe CD een stuk 'volwassener' geworden. En dat is even wennen. Juist ook doordat het blijde en bijna jongensachtige geluid, de vrolijke humorvolle teksten van de vorige albums, plaats heeft gemaakt voor een toch meer serieusere aanpak. Maar ja, als je drie albums en twee verzamelaars hebt gemaakt in min of meer de zelfde stijl wordt het misschien ook wel tijd om eens een andere richting in te slaan. Daarbij zijn Chris en Jon ongeveer van mijn leeftijd, en wordt het ook een beetje genant om nog steeds de homo-boy te spelen. Grow Up P.D.! En dat deden ze dus. Mede ook door het aantrekken van een vierde bandlid in de vorm van een extra gitarist. Dit zet een veel steviger geluid neer.

De oprichters van zeven jaar geleden, Chris Freeman en Jon Ginoli, zijn nog steeds de spil van de groep. De nieuwe drummer Luis en de extra gitarist Patrick completeren de Pansy's. 14 songs telt het nieuwe album dat zoals alle P.D. platen op het LOOK OUT! label verschenen is. Het hoesje vindt ik erg lelijk. Ook hier wilde men blijkbaar iets anders. Nee, dan liever de prachtige lay-outs van de vorige CD's/LP's. Maar goed, het gaat om het schijfje/vinyl. Het eerste nummer *February 17* vind ik gelijk een van de beste nummers van de CD. Hier hoor je goed wat Steve Albini extra inbrengt als producer. Het vertrouwde P.D. geluid, maar dan anders, een seventies sound alla the nineties. In het derde nummer, *It'll never be the Same* hoor je dit heel duidelijk. *Better of just Friends* en *Too beautiful* (nummer 4 en 5) zijn meer balladachtig en vind ik minder. Gelijk daarna is er het vrolijke popdeuntje *Luv Luv Luv* en *The Best Revenge* met een Joy Divisionachtig drumritme en verder rockt het lekker weg. Dan *Bad Boyfriend*, dat ik heel catchy vindt. Meer als ik van P.D. gewent ben, met dat verschil dat er een trompet en saxophone aan toegevoegt zijn. *liiiaa was a Baaaaaeed Boyfriend* lekker om mee te blèren. En dan is het net of een oude opname van de Beatles her-ontdekt is. *You're gonna need your friends*. Mooie tekst ook. Heel anders weer is *Glenview*

waar P.D. voor het eerst gebruik maakt van viool en cello als arrangement. Een heel droevig liedje om een verloren liefde. Als je Jon zo hoort zingen vast autobiografisch. Als laatste nummer op de CD staat *Vicious Beauty*, een stevige uitsmijter waarin de gitaar van Patrick lekker doorheen scheurt.

Tot zover is allemaal nog even wenen. Ik was toch wel erg gesteld op hun vorige sound en songs. Maar ook voor mij geldt denk ik *Grow Up Oscar!* O. K. dan..... *I Go For It!*

CD: *Absurd Pop Song Romance* van Pansy Division. Look Out 198CD.

For a list of t-shirts, CD's and other Merch write to: Pansy Division, PO Box 460885 San Francisco USA

Cyberadres: www.pansydivision.com

LIVE!

Wil je Pansy Division nog Live zien? Dat kan, tenminste als je deze Pats nog op tijd in handen hebt. Hier de data's en steden:

8-12 in 'De Nartiest' in Temse (België)
wo.9-12 'Effenaar' Eindhoven
do.10-12 'Paard' Den Haag
vr.12-12 'Verk' Rotterdam
za 12-12 'Bolwerk' Sneek

PANSY
DIVISION

LOOKOUT
RECORDS

P.O. Box 11374
Berkeley CA 94712-2374
www.lookoutrecords.com

For a complete list of available
T-shirts, stickers, CDs, etc.,
write to: Pansy Division, CA 94146
PO Box 460885, San Francisco, CA 94146
Please send a self-addressed stamped envelope for reply
Canada and overseas send an International
Reply Coupon (IRC).

hommes
menprofeminist
proféministes1997
1998
1999

for participation

Male domination and patriarchy have been under challenge by feminists and the women's movement in recent decades. The economic, social and political subjection of women in Europe and elsewhere, the violence brought against them and their confinement to the domestic sphere have been analysed and denounced in academic studies, solidarity networks and positive actions.

For the last 20 years or so a minority of men, though in increasing numbers, have joined the struggle for equal opportunities between the sexes, setting up men's groups, centres for violent men, publications and networks, and mounting actions against war and the concept of the "virile man". Their aim is to work towards a non-sexist society with, and in support of, women.

But profeminist men in many European countries are still isolated by the lack of any links between individual groups and this situation is holding back debate, exchanges of information and the organization of joint campaigns by women and men.

This is why we want to link up the various men who, in one way or another, support the struggle against patriarchy and male domination by creating a European network of profeminist men.

Backed by the European Community, our aims are to deconstruct the male gender, carry out more critical analysis of the modes of male domination, try to understand how macho, homophobic societies make us into dominating men, and assert our desire to live in peace without violence, without war between men and without oppression of women.

We affirm that men as well as women want to build a new society where gender is not the central factor discriminating between individuals, who should be free to choose the life styles that suit them.

We plan to start in the autumn of this year by setting up a resource point on the Internet to give an outlet to existing groups, publications, studies, networks and the

work of men already involved in antisexist work and actions. The database will be made available on CD-Rom in the spring of next year and regularly updated. We believe an Internet site can help promote:

- the exchange of ideas and information and the forging of contacts that will make a substantial contribution towards changing relations between the sexes in society, focusing on the themes of violence against women, children, men, sexuality, men's physical and mental health, work, new masculinities, preventing the spread of HIV, paternity and male contraception;

- international support for positive actions to promote equality between women and men;

- debate at European level between men and between women and men with a view to fostering initiatives that lay down new bases for relations between women and men.

The network is open to all men and women, groups, networks, publications, etc. who want to strive for a non-patriarchal society that rejects violence, homophobia and any gender-based discrimination.

We will publish regular bilingual reports on the work of the network.

Action-oriented research sponsored by the Commission of the European Union, Equal Opportunities Unit.

PROFEMINIST MEN

<http://www.menprofeminist.org>

HOMMES PROFEMINISTES

Contact : Les Traboules, 12 rue Agathois, 31000 Toulouse (France).
Tel : +33/ 05 61 63 88 48 Fax : +33/ 05 61 63 88 51 Email : dwt@cict.fr

PATSAGEENDA

1 dec.	Wereld Aids Dag
5 dec.	Queercafé De Rel , 22.00-04.00 uur, Hertogstraat 2, Eindhoven
6 dec.	Queercafé Christina's natte droom , 15.00-20.00 uur in De Kasbah, Amstelveenseweg 134, Amsterdam <i>(elke zondagmiddag)</i>
9 dec.	Safer Sex & Culture, Strange Fruit the Real , 20.30-23.30 uur, Rozenstraat 14, Amsterdam
15 dec.	Strange Fruit avond , 21.00 uur, Rozenstraat 14, Amsterdam
26 dec.	Spellbound, a christmass dance party for queer boy's and girl's , Init, Amstelveenseweg 134, Amsterdam (t.o.v. in/uitgang Vondelpark)
25 dec.	Swingit, potten en flikkeravond , 22.00 uur, Putstraat 22, Sittard
2 jan.	Queercafé De Rel , 22.00-04.00 uur, Hertogstraat 2, Eindhoven
13 jan.	Safer Sex & Culture, Strange Fruit the Real , 20.30-23.30 uur, Rozenstraat 14, Amsterdam
19 jan.	Strange Fruit avond , 21.00 uur, Rozenstraat 14, Amsterdam
29 jan.	Swingit, potten en flikkeravond , 22.00 uur, Putstraat 22, Sittard
6 febr.	Queercafé De Rel , 22.00-04.00 uur, Hertogstraat 2, Eindhoven
10 febr.	Safer Sex & Culture, Strange Fruit the Real , 20.30-23.30 uur, Rozenstraat 14, Amsterdam
16 febr.	Strange fruit avond , 21.00 uur, Rozenstraat 14, Amsterdam
25 febr.	Herdenking Februaristaking bij De Dokwerker , 17.00 uur, Amsterdam
26 febr.	Swingit, potten en flikkeravond , 22.00 uur, Putstraat 22, Sittard

From 01e

JUPITER ET CALISTO

Dedie à Monsieur de Trehonne,

Grand Maître des Eaux et Forêts.

RENE GAILLARD
Parijs / Paris 1719-1790

Callisto was een der nimfen die Diana waren toegewijd en voor wie maagdelijkheid een vereiste was. De maagdelijkheid van Callisto werd geschonden door Jupiter, die de gedaante van Diana (met maansikkel) had aangenomen om haar te kunnen verleiden. Linksboven begluurt de adelaar van Jupiter het tafereel

Diana (Jupiter) en Callisto / Diana (Jupiter) and Callisto